VOLUME 54., September 1, 1962. No. 15. szám — 1962. szeptember 1.

Evangéliumi Hirnök
GOSPEL MESSENGER

JÉZUS mondá: „ De előbb hirdettetnie kell az evangéliumnak minden pogány népek között." (Márk 13:10)

Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja
Offical Organ of the Hungarian Baptist Union of America

KONVENCIÓI SZÁM

Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség 54. Konvenciója

CLEVELAND, FULTON ROAD-I TEMPLOM, 1962. JÚLIUS 14.

TITKÁRI JELENTÉS

Kedves Elnök testvér, Delegátus testvérek és Vendégek!

A koronásköltő ezen szavaival köszöntelek benneteket: „Menjetek be az ő kapuin hálaadással, tornácaiba dícsérettel; adjatok hálákat néki, áldjátok az ő nevét! Mert jó az Úr, örökkévaló az Ő kegyelme és nemzetségről-nemzetségre való az Ő hűsége. Zsoltár 100:4-5.

Örök hálával tartozunk a mi mennyei Atyánknak hűséges vezetéséért ebben a nehéz, küzdelmes és sokféle megpróbáltatásokkal teljes esztendőben. Őt illeti egyedül a dícséret azért is hogy újból együtt lehetünk, mint Konvenció s élvezhetjük az együttlétnek lelkeinket megerősítő és felemelő kívánatos áldásait. A múlt évben Bridgeport, Conn.-ban tartottuk áldásos konvenciónkat. Még mindig szíveinkben csengnek a gyönyörű előadások a Tanítványságról. Dr. Udvarnoki Béla tanár testvér mélyen szántó, jó magyar kifejezései. Vasárnap reggel pedig prof. Kautz Ödön angolnyelvű lelkitanítása elfelejthetetlenül belevésődtek szíveinkbe. Hitünkben megerősödtünk, lélekben meggazdagodtunk és tenni akarásban készségesebbek lettünk ki-ki az ő környezetében. Inspirációul ehhez hozzájárult a Bridgeporti Gyülekezet prédikátora és neje, valamint a gyülekezet minden egyes tagja, kik harmonikus egységben mindent megtettek a konvenció sikeréért.

Most a nagy világvárosban, az amerikai magyar Debrecenben vagyunk, mely ha nem tévedek az Egyesült Államoknak 6.-ik legnagyobb városa. Sok nevezetessége között, a mi részünkről igen megnyugtató az, hogy van két gyülekezetünk itt, lelki értelemben lelkeket mentő intézetünk; Shakertéri a keleti oldalon, Orosz testvérrel az élen és a konvenciót fogadó, Fulton Rd.-i, a nyugati oldalon, Csató Ernő prédikátor testvér vezetése alatt. Részemről szintén nagyon nevezetes, mert ezelőtt valamikor 51 esztendővel kölcsönösen itt mondottunk egymásnak a feleségemmel egy igen fontos **Igent.** Nagyon örvendek annak, hogy itt tarthatjuk meg ezévben konvenciónkat s egyben hálás köszönetet mondok a meghívásért. Erősen hiszem, úgy a delegátusok, mint a vendégek jól fogják magukat érezni, míg itt lesznek. **(Folytatás a 2. oldalon)**

Az egyház fogalma a baptisták hitelvei szerint

ELŐADTA Rev. GALAMBOS PÁL, A CLEVELANDI KONVENCIÓN, 1962. VII. HÓ

Kiemelések.

Először is megemlítem a baptisták hitelveit, melyekért ősatyáink éltek és haltak. Két könyvből hozom angolról magyarra fordítva. Dr. Long könyvéből, melynek címe: „Baptist Handbook". A következőket mondja:

1. A léleknek van szabadsága, amit lelkiismeretbeli szabadságnak nevezünk.

2. A Szentírás — Biblia — Isten Szentlelkétől ihletett egyedüli alapja hitünk, erkölcsi életünk és keresztyéni viselkedésünknek.

3. Az egyház és az állam elkülönítése egymástól.

4. Istennek kinyilatkozása az Úr Jézus Krisztus által, mint egyetlen Úr és üdvözítő.

5. A gyülekezeti tagság csak azoknak szól, kik a Szentlélek által újjászülettek.

6. A megkeresztelés alámerítés által történik.

7. A gyülekezeti rend az egyház kormányzásában.

8. Krisztus evangéliumát az egész világon hirdetni kell.

Másodszor dr. A. R. Knight és Gordon H. Schroeder „The New Life" című könyvéből a következőket említjük meg:

1. A Biblia az egyedüli és legfelsőbb isteni hatalom és törvény a keresztyéni életünkben. Minden hívő önmaga olvashatja és értelmezheti a Szentlélek segítségével. Minden egyes baptista magyarázhatja az írást értelme szerint.

2. Minden egyes lélek imában személyesen közeledhet Jézus Krisztus által az Istenhez.

3. Csak a hívők legyenek megkeresztelve.

4. A keresztelés formája Biblia-i alapon az alámerítés.

5. Csak alámerített hívők lehetnek

(Folytatás a 3. oldalon)

(A titkári jelentés folytatása)

Múlt konvenciónk óta sok minden történt a világon. Az oroszok és az amerikaiak versenyeztek a pusztítószerek készítésében és a levegőűr meghódításában. Lehetséges, ha Isten megengedi a jövő konvencióig sajátkezűleg fogják kitűzni az amerikai vagy az orosz zászlót a holdba. Tehát a tudomány óriási léptekkel halad előre, ami az emberiség részére veszélyt jelent. Iskolával, képzettséggel csupán, nem lehet az emberiséget boldoggá tenni. Ha egy gonosz szívű ifjút az iskolában kiképeznek, lesz belőle egy iskolázott gazember, ki sokkal több kárt tud tenni az ő embertársa életében, mint egy iskolázatlan. Nem régen az újságok tele voltak egy 5 éves gyilkosság leleplezésével Floridában, melyben a „mestermind" egy törvényszéki bíró volt. Ezzel kapcsolatban jöttek rá, hogy Joseph Peel, a kettős gyilkosság mellett mennyi sok más törvénytelenséget cselekedett. Ha a vallásos csoportok nem törekszenek törtetni előre, mint a tudomány az emberek Istenhez való vezetésével, az emberiség saját magának ássa meg a sírját.

Hála Istennek ebben az évben voltak - kevés kivétellel - gyülekezeteinkben evangélizálások. Ez a legjobb, amit tehetünk. Midőn a világnak fiai bámulatos áldozatokat hoznak meg azért, hogy feljussanak a holdba; mi is hozzunk nagyobb áldozatokat, hogy eljussunk bűnös embertársaink szívéhez Krisztus üdvözítő Evangéliumával. Ha úgy szívünkbe tudnók venni ezt az isteni megbizatást, mint Pál apostol és mások tették, Istennek megígért áldása bőségesebb lenne közöttünk. Pál apostol ezt mondotta: „Jaj nékem, ha az Evangéliumot nem prédikálom."

Némelyek tévesen fogják fel az evangélizálást. Azt gondolják, az csak a nem tagoknak jó. Jót tesz az a gyülekezet minden egyes tagjának, sőt még a prédikátorának is.

Szövetségi életünkben egy kissé lehangoló a szaparodás helyett a fogyás. Gyülekezeteink, prédikátor változásnál nem kapnak könnyen másikat, mert a szeminárium megszünt s azok, kik angol iskolákban nyernek kiképzést, nem szívesen hozzák meg azt az áldozatot, hogy egy kisebb magyar-angol gyülekezetben szolgáljanak, holott az angoloknál sokkal kedvezőbb a kilátás. Mivel még sok magyar honfitársunk halad a kárhozatnak útján, tovább kell kérnünk az Urat, hogy küldjön aratókat az ő gabonájának learatására.

A detroiti gyülekezetnek imáját az Úr próbára tette és két év múlva hallgatta meg, mikor Molnár Antal préd. testvért Argentínában arra indította, hogy eljöjjön és felvegye a szent munkát abban a hatalmas világhírű városban. Június 3.-án vette át a gyülekezeti munkát kedves nejével, Petre M. Adalbert szerkesztő testvér és én, mint titkár jelenlétében. Áldja meg az Úr a detroiti gyülekezetet új pásztorával egyben országa építésére, sok bűnös lélek megmentésére.

A múlt konvención komolyan foglalkoztunk két misszió állomás felkarolásával. Az egyik Baltimore Md., a másik pedig Miami, Florida volt. Egyik esetben sem sikerült a már megkezdett munkát szövetségivé tenni. Imádkozzunk ezen missziókért is tovább.

Kanada egy óriási terület. Nagyobb, mint az Egyesült Államok. Sok magyar lakik szétszórtan benne. Torontóban Cserepka János préd. testvér vezetésével nagyon szép munka folyik. Montreálban (Quebec) szintén van egy eleven misszió Vajda Pál vezetésével. Ellenben Dékány Elemér préd. testvér Kiplingen felmondott és visszavonult a lelkimunkából. Az Evangélium tüze itt-ott több helyen meggyulladt s ha nem volna ott is prédikátor hiány, nagyobb sikereket lehetne az Úr segítségével aratni.

Sao Paulo, Braziliában szintén gyönyörű munka folyik Nagy István préd. testvér irányításával. A múlt évben nagyobbították a vasárnapi iskola-termet, elég nagy költséggel; tudomásom szerint már adósságukat teljes mértékben kifizették. Hála Istennek érte. Taglétszámuk 179.

Buenos Aires, Argentínában Molnár Antal préd. testvér, több mint 11 éven keresztül végezte a lelkimunkát nagyon szép eredménnyel. Ha nem tévedek 65 tagú gyülekezetet hagyott ott. Az a lelkimunka Szövetségünknek a szülöttje és koronája. Néhai Dulity Miklós préd. testvér tett ott Amerikából látogatást legelőbb. Most gondoljunk arra, hogy amikor Detroitban örülnek az új prédikátornak, ott éppen úgy szomorkodnak, mert elveszítették vezetőjüket. Hisszük majd az Úr ott is gondoskodik az áldozatról. Az ügy a Misszióbizottságnak van a kezében s hiszem, majd hallunk többet később erről.

Bethesda Baptista Otthon, Palm Bay, Floridá-ban két évvel ezelőtt kapott új vezetőket Balla Emil és neje személyében. Nagyon sajnáljuk, hogy még egészen két évet sem töltöttek ott el. Azt gondoltuk Intézetünk adminisztrálása legalább 15-20 évig elintéződött, de sajnos tévedtünk, mert Balla testvérék ez év elején felmondtak és május 31-én megváltak az Intézet vezetésétől. Részletekbe nem bocsátkozom, majd a Menház bizottság tesz részletesebb jelentést. Jelenleg ideiglenesen Petre Gábor préd. testvér és neje töltik be a megüresedett helyet. Ezen Otthonnak van egy hűséges pénztárosa Kish Elemér testvér személyében, ha pénzt hoztak a Menház támogatására adják át neki.

Irodalmunk. Ez évben irodalmunk egy újabb lendületet nyert a nyomda cseréléssel és a Lap alakjának a megváltoztatásával. Az Evangéliumi Hirnök nagyon ízléses, tartalomdús és minden tekintetben építő. Ezennel köszönetet mondok az Irodalmi Bizottságnak, a lap szerkesztőjének Petre M. Adalbert préd. testvérnek, Steg Mariska testvérnőnek a nyomásért és szétküldésért, Fülöp Árpád préd. testvérnek a szedésért, tördelésért, cikkek írásáért, stb. Köszönjük Szász János pénztáros testvérnek is hűséges szolgálatát egész éven keresztül. Amint tudjuk az Evangéliumi Hírnök több országba megy, a mi nevünkben és mindenütt nagyon szeretik.

Szövetségünk pénztárosa Kurtz Lajos testvér minden elismerést és köszönetet megérdemel, mert Szövetségünk nevében hűségesen küldi a csekkeket és őrködik a mi pénzünk felett.

Schaffer Ferenc testvér a Vagyonügyi Bizottság elnöke, kinek nehéz feladata van. Ő neki és bizottságának kell meglátni és kiszámítani, hol, mit kell tenni anyagi téren és hol, mit lehet megtakarítani. Sok, nehéz munkát végzett Schaffer testvér és bizottsága. Az Úr áldja meg őket érte.

(Októberi számunkban folytatjuk.)

(Folytatás az 1. oldalról)

tagjai a keresztyén gyülekezetnek.

6. Az Egyház és az állam legyen elkülönítve egymástól.

7. Minden egyes keresztyén gyülekezet önkormányzattal rendelkezik.

8. A világ evangélizálása a keresztyének feladata.

E két könyvből vett pontok, melyek egymást is megerősítik, a baptista felekezeteknek a Biblián alapozott hitelvei, mit minden baptistának feladata magáévá tenni. Az én felfogásom és értelmem szerint az az igazi baptista. Aki nem fogadja el, az nem viselheti a keresztyén nevet, de már nem is baptista. Ugyanezt vonatkoztathatjuk a gyülekezetekre is.

Ezeket a hitelveket és Biblia igazságokat minden baptistának ismernie kellene még a felvétele előtt.

A gyülekezetre vonatkozó hitelvek megtárgyalása előtt még egy idézetet szeretnék alkalmazni dr. George A. Long könyvéből, mely a demokratikus gyülekezeti kormányzásról szól.

„A baptista gyülekezetekben demokratikus kormányzásunk van. Minden tag egy szavazati joggal bír. Indítványozhat és döntési joggal van felruházva. Kifejezheti saját véleményét a gyülekezet üzleti dolgaiban és a Szentírás magyarázatában.

Mindenesetre fontos, hogy a Szentlélek vezetése alatt álljon."

Ezen tanok alapján azokhoz a pontokhoz szeretnék röviden szólani, melyek a gyülekezeti életre vonatkoznak.

1. Először is azt kérdezem: Lehetséges-e egységes baptista tanítás a gyülekezeteinkben a lelki szabadság keretei között? Erre a felelet az, hogy nem lehetséges, de tudnunk kell, hogy a tanítás és igemagyarázat nem lehet ellentétben a baptista hitelvekkel és a többi baptista gyülekezetek tanítása és hitelveivel, s főleg a Szentírás tanításaival. Gyülekezeteinkben — sajnos — sokan vannak olyanok, kiknek halvány fogalmuk sincsen a baptisták hitelvéről. Olyanok is vannak, akik azokat soha nem ismerik meg.

A hit dolgában a Szentírás a végső döntő hatalom. Ősatyáink ezen az alapon építették fel a hitelveket. Azokat csak a Szentírás helyesebb és tökéletesebb értelmezésével szabad megváltoztatni.

2. A gyülekezeti tagság. Csak megtért és újjászületett emberek legyenek megkeresztelve, (alámerítve). Elvben még sokan ragaszkodnak ehhez, de a gyakorlatban már eltértek sokan ettől. Egy felvételnél a diakónus azt kérdezte a jelölttől: „Tudnál-e mondani valamit a megtérésedről?" A másik diakónus közbeszólt: „Hagyjuk ezt a kérdést, hát nem tudjátok, hogy e fiatal ember kinek a fia?"

Hagyták és később ez a fiatalember egy alapos megtérésen ment át és maga beszélte el a diakónusok könnyelmű eljárását az ő felvételénél. Dr. Akenson volt ez az ember. Ha a felvételt megtérés nélkül gyakoroljuk, eltérünk a baptista hittől és a Szentírás tanításától.

Csak az alámerített hívők lehetnek tagjai a baptista gyülekezetnek, azonban vannak már olyanok, melyek annyira liberálisakká váltak, hogy alámerítés nélkül is felveszik tagnak az embereket.

Én ragaszkodom a Biblia tanításához és a baptista hitelvekhez s azokhoz a lelki testvérekhez, akik megalkuvás nélkül nem csak névlegesen, hanem valóban baptisták maradnak.

3. A gyülekezet kormányzása. A gyülekezetnek feje az Úr Jézus Krisztus. Konvenció, városi titkár vagy akárki más a gyülekezet vezetésébe és igazgatásába bele nem avatkozhat, még akkor sem, ha anyagi támogatásban részesítik. A gyülekezet demokratikus kormányzat alatt áll, ami azt jelenti, hogy minden egyes tag lehetőleg részt vesz a gyűléseken; felmerült tárgyakhoz hozzászólhat, egy szavazata van a dolgok mellett, vagy ellene s a többség akaratába békességesen belenyugszik abban a tudatban, hogy „úgy tetszett a Szentléleknek" (Ap. Csel. 15:28.).

A helyi gyülekezet viszonya a Szövetséghez. — A baptista gyülekezetek önkénytesen egy Szövetséghez tartoznak azért, hogy együtt misszió munkát fejtsenek ki. Elősegítik a prédikátorokat, kiképző intézeteket, irodalmat, stb. Ha a Szövetség munkája egészséges és erőteljes, akkor minden tag-gyülekezet lelkesedéssel dolgozik a Szövetség életének kiépítésében és vállalja a ráeső anyagi részt is.

A Szövetség nem avatkozhat bele a helyi gyülekezetek kormányzásába. Nem vehet fel és nem zárhat ki senkit. A szövetségi elnök nem püspök. A Szövetség által megválasztott többi tisztviselők segítséget adhatnak a gyülekezetnek, de nem diktálhatnak semmiben. A prédikátorok konferenciája ápolja a lelki közösséget, de egy helyi gyülekezetnek dolgába beleszólásuk nincsen.

Kedves testvéreim! Őrizzük meg hűen baptista hitelveinket; ezt a megbecsülendő örökségünket, melyért atyáink életüket is feláldozták. Ha azonban a Szentírás tanulmányozása által rájönnénk arra, hogy őseink egyben, vagy másban a régi zűr-zavaros időkben tévedtek volna, ne legyünk makacsok és engedetlenek a tévedés helyrehozatalában, mert az Isten Igéje felette áll minden emberi véleménynek. Isten és az Ő szent ígéjének tanítása nagyobb tiszteletet követel, mint ősatyáinknak tradiciója. Vigyázzunk, hogy a Sátán félre ne vezessen minket.

Beszámoló Argentínában végzett munkámról

Igeolvasás: Ap. Csel. 14:21-27.

Pál apostol és Barnabás visszaérkeztek Anthiokhiába, ahonnan Isten kegyelmére bízva őket, kiküldték missziói munkára. A küldöttek ketten voltak, de mégis hárman indultak el. A páfusi esemény s a további veszélyesnek látszó utazás — tengeren és szárazon — megfélemlítette és a visszafordulásra kényszerítette a fiatal Jánost. **„Mimódon prédikálnak pedig, ha el nem küldetnek?"** Jánost nem küldte senki; önként indult el és önként tért vissza, nem Athiokhiába, hanem Jeruzsálembe, ahol lakott.

A két misszionárius a gyülekezet elé állott és beszámolt első misszós útjáról. Beszéltek a páfusi Bárjézusról, akit Isten egy időre vaksággal büntetett. Sergius Paulusról, aki első volt azok között, akik Isten beszédét akarták hallani. Beszéltek a pisidiai pogányokról, akik örömmel vették Pálnak azon kijelentését, hogy ott hagyják a zsidókat és a pogányok közé mennek az evangéliumot prédikálni. Beszéltek a listrai három nagy eseményről: 1. a sánta meggyógyulása, 2. a nép lelkesedése, 3. A lelkesedésből fakadt kegyetlenség-

(Folytatás a 4. oldalon)

(Folytatás a 3. oldalról)

ről, melynek majdnem áldozatául estek az apostolok. De szívüket mégis csak az töltötte be mennyei boldogsággal, hogy **„Isten kaput nyitott a pogányoknak a hitre”.** Nem is csak egy keskenyet, hanem egy széles kaput. Isten akarja őket megmenteni. De miért is ne tenné? Hiszen ők is beletartoznak az Isten mindeneket üdvözíteni akaró tervébe. Ez a tapasztalat tette boldoggá az apostolokat. Ennek nyomán igyekeztek meggyőzni a gyülekezetet arról, hogy az eddigi eredmény is megérte az áldozatot és szenvedést.

Egy szép napon Pál így szólt Barnabáshoz: **Testvérem menjünk vissza és látogassuk meg testvéreinket minden városban, amelyben hirdettük az Úrnak Igéjét, hogyan vannak?** És milyen jó, hogy a gyülekezet megértette a munka folytatásának szükségességét és támogatta őket.

Tíz és fél évi szolgálatom ideje alatt, most másodszor állok a Szövetség előtt, mely arra kért fel 1951-ben akkori titkára Rev. Petre M. Adalbert tesv. által, hogy vállaljam az argentínai misszió munkáját. Csak néhány órai idő állott rendelkezésemre, melyet gondolkodással és imádkozással töltöttem el feleségemmel együtt. Főképpen az foglalkoztatott: Vajjon képes leszek-e a hozzám fűződő reményeknek megfelelni s ott megszervezni életképesen egy baptista gyülekezetet? S mikor küzdöttem e gondolattal, hallottam az Úr buzdító szavát: **„Eredj el, én veled leszek és ha nem magadat fogod prédikálni, eredményes lesz a munkád”.** A következő napon igennel válaszoltam a kérdésre.

1951. november 4-én elhagytam a wellandi (Kanada) gyülekezetemet s a Szövetség területén lévő összes gyülekezeteink meglátogatása után, családommal együtt útra keltem Dél-Amerika felé. Felejthetetlen emlékeim maradtak azokból a látogatásokból, melyet a Szövetség közmunkása, néhai Rev. Kinda Sándor testvér vezetése mellett végeztem.

Soha nem felejtettem el az Úrnak azon szavait: **„Ha nem magadat prédikálod”...** Mindig a Krisztust prédikáltam. Ennek következménye lett, az hogy amikor 1953-ban az argentínai baptista szövetség akkori elnökének bejelentettem, hogy hivatalosan megszeretnénk organizálni a gyülekezetünket, csodálattal kérdezte: Már?

Rövidesen arra kellett gondolnunk, hogy saját imahelyiségünk legyen. Legyen hála Istennek, Szövetségünknek és Vér Ferenc testvérünknek, akik lehetővé tették azt, hogy Buenos Aires legforgalmasabb és mégis csendes és alkalmas helyén, az egész magyar kolónia által tiszteletben tartott imahelyiségünkben sok lélek dícsérheti az Istent.

Első perctől kezdve tudtuk azt is, hogy nem élhetünk elzárkózottan másoktól. Baráti kapcsolatot kerestünk országházi képviselővel, a visszavonult külföldi nagykövettel, gyáripari mérnökkel, munkavezetőkkel és jó hírben álló orvosokkal. De örömmel jelenthetem, hogy ezek közül senki nem ragadott el minket a világias életbe, hanem inkább mi voltunk befolyással reájuk. Mielőtt hazajöttünk volna, a képviselő leányát 11-ed magával alámerítettem a hullámsírban. A volt nagykövet barátságát pedig arra használtam fel, hogy szíves közbenjárásával 11 családnak küldtünk beutazási engedélyt Jugoszláviába, amihez máskülönben vérrokon aláírására lett volna szükség. Mérnök és munkásvezető barátság kapcsán, munkához juttattuk még az 50 éves testvéreinket is. Egyik fiatal testvérünket, aki Jugoszláviából érkezett, a gyár orvosa alkalmatlannak találta, de orvos barátaink ingyenes műtétet végeztek rajta és jobbanléte után azonnal alkalmazták a gyárban.

A magyar kolónia közös magyar ügyeiben is együtt dolgoztunk a Segély Egylettel, melynek egyik pénztári ellenőre is voltam. **„Lelkészi közösség”** néven egy kedves szervezetté alakultunk a városban: Katolikus, református, luteránus és baptista lelkészek együtt is működtünk. De ezt csak eljövetelem előtt néhány hónappal létesítettük s csak egyszer adódott alkalom egy katolikus ünnepélyen a nyilvános szereplésre. A két református egyházzal közös evangélizálást is rendeztünk többször és minden egyes alkalommal tapasztalható volt a nép által, hogy mi az Úr Jézus Krisztust prédikáljuk. Nem számoltunk többszázra menő tagot, de mégis mindenki tudta, hogy a magyar baptista gyülekezetnek istentiszteletei a legjobban látogatottak.

De itt reá kell mutatnom Szövetségünk mulasztására is, mert az legkevesebb 15 esztendővel késett el az ottani munka megkezdésével. Mert a legtöbb olyan idős embereket vezethettünk az Úr Jézushoz, akiknek gyermekeit már magába olvasztotta az argentín társadalom. Nagyon kevés az ifjúság magyar körökben, amely még valahogyan beszéli a magyar nyelvet. Gyülekezetünk ifjúságának 90 százaléka Jugoszláviából odaköltözött családokból kerül ki, mely családok oly nehéz anyagi nehézséggel küzdenek, melyről fogalma nincs az USA-ban élő embernek. A jugoszláviai kormánynak gondja volt arra, hogy ezek személyenként, valamilyen ruházatukon kívül csak 20 dollárt hozhattak magukkal, de ők mégis nagyon boldogok a szabad országban. Szeretik az Urat és dolgoznak országának építésében. Az említett családokon kívül még valami 30 család kérvényezte hozzánk kijövetelét .

Ezeket ismertetve könnyen érthető, hogy miért kell fenntartanunk továbbra is az argentínai missziói munkát. Támogassuk mindaddig, míg önállósíthatja magát! Támogatásunk nélkül ez a megkezdett és szépen fejlődő munka tönkre megy s akkor nem csak az elveszett évekért leszünk felelősek az Úr előtt, hanem a már megszervezett gyülekezetért is. Anyagilag pedig nagy csapás érné Szövetségünket.

Most pedig köszönöm Szövetségünknek a belém helyezett bizalmát az argentínai munka megszervezésére. Erre persze nem lettem volna képes először hűséges feleségem támogatása nélkül, ki nem csak munkatársam, hanem erős oszlop, tanácsadó, tervező és ha a szükség úgy kívánta igeszóló is volt. Sokat jelentett a munkánkban Magdus leányunk, aki szavalatokkal, zenével, énekkar vezetéssel, vasárnapi iskola osztály tanítással és az ifjúság közötti munkával volt segítségünkre. Később az Úr rendelt egy hűséges diakónust is mellém, Schaffer testvér személyében, aki vállalta a gyülekezet vezetését is addíg, míg a Szövetség megoldhatja a misszionárius ügyének problémáit.

Köszönöm a Szövetség vezetőinek a

(Folytatás az 5. oldalon)

CSOPJÁK ATTILA

Szepes megyei Mikóháza községben született. Nagyapja görög-keleti vallású pap, édesapja Mikóháza jegyzője volt.

Középiskoláit Kassán, felsőbb iskoláit pedig Budapesten végezte.

35 éves korában ismerte meg az Urat, Csörgő testvér által. A pénzügyminisztériumban számtanácsosi rangban dolgozott.

Keresztyéni életében, mint baptista hívő az átlagkeresztyének fölé emelkedett, magatartásával, keresztyéni életével messze felülmúlta kortársait.

Iró, vezető és a példaadás embere volt a magyarországi baptista testvériség számára és rajta keresztül igen sok áldásban, előrehaladásban volt része a baptista közösségnek. Mikor felsőbb iskoláit végezte nem csak tanult, de gyengébb társait tanította is, amiért a szülők honorárium ban részesítették.

Költő volt. Számtalan verse jelent meg a Magyar Baptista Szövetség keretében Magyarországon. A magyar baptisták hivatalos lapjának, a Békehirnöknek felelős szerkesztője volt. Ugyancsak ő szerkesztette a Múlt, Jelen, Jövő c. naptárt is. Sok szép keresztyén szellemű füzete és könyve jelent meg, stílusában alkalmazkodva ahhoz, hogy minden egyszerű ember megérthesse. Vezetője volt 27 éven át a kispesti gyülekezetnek, egyben lelkipásztora, minden anyagi ellenszolgáltatás nélkül. Lelkipásztorsága alatt épült a kispesti imaház. A gyülekezet tagjait rendszeresen látogatta. Foglalkozott országos hitközségi ügyekkel és a theológiai szemináriumban rendszeresen tanított.

Csopják testvér közbenjárására nyerte meg a Magyar Baptista Hitközség az állami elismerést 1905-ben, Lukács vallás és közoktatásügyi minisztertől.

Igen jellemes ember volt, igazságszerető. Ha vasúti jegyét nem tudta valami oknál fogva megváltani, a Magyar Államvasútaknak postán küldte be a jegy árát. Ugyanígy járt el ha autóbusz vagy villamosjegyét rajta kívül álló okokból nem tudta megváltani.

Szelid ember volt, bár ő abban az időben, hivatali rangjának megfelelően cilinderben járt be munkahelyére, az ottani hivatal-szolgával rendszeresen kezet fogott. Vidéki rovancsolásai alkalmával az ottani kis gyülekezeteket mindig meglátogatta, s a dohánygyári munkások közt sem szégyelte atyjafiait, minden testvérének kijárt a meleg kézszorítás.

Alázatos ember volt. Mikor két testvérnő vonakodott egy részükre megalázó munkát elvégezni, ő vállalta helyettük és tisztító-eszközökkel felszerelve indult a helyszínre. Megszégyenülve pirult a két testvérnő, de életükben kitörölhetetlen emlék maradt meg.

A háború okozta nyomorúságban kénytelen volt bútorát feltüzelni, de nagy bizalma volt az Úrban. Egy szombaton Csopják néni jelentette: Apa! Holnapra semmink sincs! — Mamóka! felelte — ne félj, az Úr gondot visel. Aztán bement a kis szobába a család minden jelenlevő tagja — imádkoztak! Egyszerű szavakkal — és este 7 órakor már jött a válasz.

Nemes vonása volt lelkének, hogy nagyon szerette a szegényeket. Ruháját, utolsó pár cipőjét is odaadta, még a hitelező könyvét is, hogy élelmet vásároljanak az arra rászoruló egyének

Csopják testvérünket az Úr adta a mi magyarországi testvéreinknek, aki a felsorolt tények mellett nem csak tanított, bátorított, ennél sokkal többet tett: Élte az Istennek Igéjét!

Méltó örökségévé vált a Baptista utókornak, élete ragyogó példája egy átadott életnek Krisztus szolgálatában.

Attila Tivadar

(Folytatás a 4. oldalról.)

mindig megértő buzdítását és támogatását. Nem említek meg itt neveket, hogy véletlen valaki ki ne maradjon. Az Úr tudja mindenkinek a nevét s Ő megfizet még azoknak is, akik egy pohár vízzel szolgáltak. Részemről nagy megtiszteltetés volt az, hogy egy Szövetségnek állhattam szolgálatában. Hogy milyen lelkiismeretesen végeztem a reámbízott munkát, azt a tények bizonyítják. Imám az, hogy az Úr rendeljen nálamnál sokkal alkalmasabb embert, aki tovább viszi és naggyá neveli az Argentínában megkezdett lelki munkát!

MOLNÁR ANTAL

ÚJ GONDNOK A BETHESDA OTTHONBAN

Már majdnem mindenki tudja Szövetségünk területén, hogy Rev. Balla E. és felesége, 1962. május 31-én távozott aggmenházunktól. Nem egészen 2 évig vezették az Otthont, mely idő alatt sok nehézségeik voltak. Amikor e munkát vállalták és helyüket elfoglalták, Balla nővérünk azelőtt egy néhány héttel ment át egy komoly operáción. Azt hitték ők is, hogy Floridában a napsugaras éghajlat alatt teljesen felépül nővérünk s a vállalt munkát férjével együtt végezhetik sokáig. Csalódtunk, mert azután még két operáción kellett átmennie. A sok munka a testvérre nehezedett s ezért és más okokból kifolyólag felmondtak és távoztak az Otthonból. Itt e helyen is köszönetet mondunk Balla E. testvéreknek azért a munkáért, amit Aggmenházunkban végeztek.

Aggmenházunk bizottsága ideiglenesen Petre Gábor testvéreinkkel töltette be a gondnoki állást, kik szerencsére az intézetünk mellett megépített házukban laknak s a munkát vállalták a konvenció idejéig, addig, míg nem találunk új gondnokokat.

A clevelandi konvenciónk alkalmával azonban a két bizottságnak ajánlatára a garfieldi (N. J.) Kurtz Lajos testvérünket választotta meg a konvenció gondnoknak s Petre G. testvért pedig beszolgáló prédikátornak. Kurtz testvérék a legrövidebb időn belül leköltöznek a Bethesda Otthonba. Valószínű, hogy mire e sorok napvilágot látnak, már helyüket elfoglalták. Kívánjuk Isten áldását reájuk e felelősséggel járó nagy munkában. Kurtz testvér Szövetségünk pénztárosa volt s még ma is az maradt. Éveken keresztül a garfieldi gyülekezet diakonusa és a nővér pedig a Női konferencia elnöke és jelenleg pénztárosa. Tehát Szövetségi életünkben kipróbált, megbízható emberek.

Imádkozzunk érettük.

OLVASÓINK FIGYELMÉBE !

Fülöp Árpád testvérünk megbetegedett s bizottságunk ajánlatára konvenciónk úgy határozott, hogy mindaddig, míg testvérünk jobban nem nem lesz, az Evangéliumi Hirnököt havonta egyszer adjuk ki. Igy augusztus hónappal kezdődve csak egy szám jelenik meg, havonta valószínüleg okt. hónapig. Addig a nyomdai munkát Baráth Antal testvérünk Torontóban (Kanada) végzi, kinek ezúttal mondunk köszönetet, ki volt szíves szorult helyzetünkben kisegíteni. Olvasóinktól elnézést kérünk azzal a hittel, hogy Fülöp testvérünk nemsokára helyét elfoglalhatja. Imádkozzunk Testvérünkért.

Szerk.

NŐK ROVATA

Rovatvezető: Szerencsy Mária
17840 Lorain Ave., Cleveland 10.
Női konf. elnöke: Steg Mária
Alelnök: Szabó Istvánné.
Pénztáros: Kurtz Lajosné.
Jegyző: Német Lajosné.

Együtt szállt az ima . . .

és az ének az A. M. B. Sz. 54.-ik konvenciójára összegyűlt testvérnők ajkáról. Öröm sugárzott az arcokon, mikor boldogan üdvözölhettük egymást, a közelről-távolról jötteket, mint „egy Atyának" gyermekei.

Júl. 13-án, fél 2 órakor a Női-szövetség bizottsága ülésezett, majd 2 órakor kezdődött a Női-szövetség konferenciája Mrs. M. Steg elnök testvérnőnk vezetésével.

Mrs. Marie Kurtz a Garfieldi Nőegylet elnöke vezette a lelkes ének-tiszteletet és Taylor testvérnő imája után, hűen a megállapított program szerint, keresztyéni egyetértésben, igen jó hangulatban zajlott le a gondosan előkészített konferencia.

Az elköltözettekről Tatter Vilmosné testvérnő, a Csikágói Nőegylet elnöke emlékezett meg méltóképpen, Molnár Antalné testvérnő pedig részletes beszámolót nyujtott az Argentínában végzett missziói munkáról. Molnár Balázsné testvérnő a „szeretet himnuszát" (I. Kor. 13.) mint a Konvenció jeligéjét olvasta fel, majd készséges orgona- és pianójátékával ünnepivé tette a hangulatot.

A Női-konferencia egyhangúlag Szabó Istvánné testvérnőt (Youngstown) alelnökké és az eddig munkájában hűséges Mrs. Marie Kurtz testvérnőt (Garfield), a Nőszövetség pénztárosának választotta meg. A Nőszövetség jelenlegi pénztárának teljes készletét, szükségszerűen felosztotta az A. M. B. Sz. egyéb alakulatai javára.

Mrs. M. Steg testvérnőnk, aki példaadó módon szolgálta eddig, úgy irodalmunkat, mint Szövetségünk egyéb munkaterületeit, a Nőszövetségben végzett munkáján kívül: a gyülekezetek nőegyleteinek összekötő, szeretetben és munkában való összekapcsolódását látja a jövő számára, mindnyájunk közös feladatának.

A Női Rovat vezetőjének eddigi munkája elismeréseképpen köszönetét fejezte ki a konferencia, aki a testvérek imatámogatását kérte munkája segítségéül.

Az „Atyafiúi szeretet, lényege, áldása, felelőssége" gondolatok (Róma 12: 9110) alapján tartotta meg záróbeszédét Szerencsy Józsefné testvérnő, hűen vázolva az Irás kívánalmait az atyafiúi szeretet mindenkori gyakorlásában.

Stumpf Árpádné testvérnő (Bridgeport) imájával záródott a nő testvérek mindnyájunk számára kedves találkozója.

Kevés szünet után pálmák és friss virág hirdették szótlanul is, hogy az esti előadást szintén a nők szereplése tölti ki.

Az „egy Szív" szeretetéből táplálkozó, minden nemzetért egyformán dobogó szív fogalmát átölelő impozáns-csoportjelenet volt az est fénypontja.

Minden előadó készséges, lelkes szolgálata azt árulta el, hogy az őrhelyükön végzett csendes, áldozatos munkájukkal, örömmel, híven szolgálják az Urat a mi testvérnőink!

Molnár Antalné külmissziói beszámolója

(BUENOS AIRES, ARGENTINA)

Végtelenül megtisztelve érzem magam, hogy itt állhatok a testvérek előtt és egyben bizonyságot tehetek arról, hogyan végezte Isten az argentínai missziói munkát általunk. Akik velünk örülnek ma és azt gondolják: milyen jó, hogy a Molnár család 28 évi délamerikai munkájuk után itt lehetnek velünk az USA-ban — teljesen igazuk van. Viszont, akik úgy gondolják, hogy még mindig ott kellene, hogy legyünk, — azoknak is igazuk van. Amilyen változó az élet menete, olyan változók a mi terveink és gondolataink is. De nem is ez a lényeg, hanem az, hogy bárhol vagyunk, az Úr vezetése alatt éljünk és úgy dolgozzunk. Külmissziói ismertetőmnek ezt a címet szántam:

Tíz évig az Amerikai Magyar Baptista Szövetség szolgálatában.

(Apostolok Csel. 18:1-3.)

„Ezekután Pál Athénből eltávozván, méne Korinthusba. És mikor egy, Akvilla nevű, pontusi származású zsidóra talált, ki nem régen jött Itáliából és felesége Priscillára (mivelhogy Klaudius megparancsolta vala, hogy a zsidók mind távozzanak Rómából) hozzájuk csatlakozék. És mivelhogy azonféle míves vala, náluk marada és dolgozik vala. Mesterségükre nézve ugyanis sátorcsinálók valának."

Ez a kedves házaspár, valószínű, azon keresztyének által ismerte meg Jézust, akik a Szent Lélek kitöltése alkalmával Rómából voltak jelen Jeruzsálemben. Korinthusba, mint üldözöttek kerültek. Pál apostol második missziói útján találkozott velük és kedves munkatársai lettek. Mi is **második** útunkat tettük tíz évvel ezelőtt Délamerikába és az **első** 18 éven át tartó braziliai munkánkban, különösen az utolsó években, szintén amerikai testvéreink szeretetében és gondoskodásában éltünk, Vér F. és Dulity M. testvérek kezdeményezésére. A Nőszövetség támogatását, úgy mi, mint leányunk, már abban az időben is élveztük, amiért itt újból hálás köszönetet mondok. Ez a segítség, sokat jelentett nekünk.

Az utóbbi tíz évet Argentínában, teljesen az Amerikai Magyar Baptista Szövetség szolgálatában töltöttük el. Ezért hozom hasonlatba az Antiokhiai gyülekezettel, mint misszió-központtal. Ebből a központból lettünk kibocsátva a missziói munkára. Sokat jelentett részünkre Balla Gy. és Kinda S. testvérek buzgó imájának hatása alatt indulni ki a newyorki kikötőből.

Buenos Airesbe történt érkezésünk alkalmával, nem ért minket olyan szerencse, mint Pált Korinthusban. Nem találtunk tehetséges és buzgó Akvillát és Priscillát, akik életüket is készek lettek volna kockára tenni az Úrért, vagy Pálért, vagy az Evangéliumért. Nem találtunk ott ékesen szóló Apollosokat sem. De találtunk néhány elgyengült lelket, akik vagy sehova, vagy a spanyol-nyelvű gyülekezethez tartoztak, — de mivel nem értették az evangéliumi nyelvet az ország (spanyol) nyelvén, nagyon ritkán látogatták az istentiszteleteket — de mikor megtaláltuk őket, nem maradtak el többet. Egyik testvérnő, aki közben a magyar nyelvet is elfelejtette, mondta egyszer: „. . . minden prédikáció után kövérebbek vagyunk lelkileg." Később ezen drága lelkek lettek velünk a gyülekezet alapító tagjai.

Munkánk megkezdésénél komoly segítséget jelentett a helybeli magyar újságban közzétett hirdetés az evangélizáció megindulásáról s az istentiszteletekre való meghívást a napilapok által, egész ottlétünk alatt gyakoroltuk. Az első hat lelki-gyümölcsöt is a hirdetés útján kaptuk, amiről ők ma is boldogan beszélnek, mi pedig hálával emlékezünk vissza arra a napra, mikor eljöttek hozzánk.

Két dolgot helyeztünk előtérbe a munka kezdetén: elsősorban a mi példás életünk, úgy magaviseletben, mint jócselekedetekben. Nem sajnáltunk semmi anyagi áldozatot. Úgy gondolom, csak az örökkévalóságban jön napfény-

(Folytatás a 7. oldalon)

(Folytatás a 6. oldalról)

re. Igy kívánta a munka és mi örömmel tettük.

Szolgálatunknál fogva, minden helyen ragaszkodtunk a **tiszta Evangélium** hirdetéséhez. Elvünk az volt, hogy **sem politikai vagy hozzá hasonló tárgy** sem képezheti az igehirdetés alapját, még a hazafias mozgalmaknak is megvolt a szük limitjük és nem csináltunk belőle vallásos keveréket. Ezenkívül még egy nagyon fontos magatartást gyakoroltunk: **nem kezdtünk soha vallási vitát senkivel,** hanem követtük Filep példáját, és azt mondtuk, amit ő mondott Nathanaelnek: **„Gyere és lásd meg!"** Ez a magatartásunk nagyban szolgálta előnyünket, mert szinte közbeszéddé vált a kolóniában: „... menjetek a baptistákhoz — mondották egymásnak — azok nem pártoskodnak, nem vitáznak a vallás felett!" Mindenért az Úré a dicsőség, mert neki köszönhető, hogy a Buenos Airesben élő kb. 50.000 magyar honfitársunk megbecsülését bírtuk.

Pál és munkatársai, másfél évig dolgoztak Korinthusban, mert sok választottja volt ott az Úrnak. Mi 10 évig dolgoztunk, főképpen Buenos Airesben és egy 60 tagból álló gyülekezetet hagytunk magunk után. 75 volt a létszám, de elköltözés és halálozás által leapadt a létszám. Látszólag nem tűnik ez nagy eredménynek. De ha figyelembe vesszük a külső körülményeket és azt a rendelkezést, hogy az összejövetelek engedélyezéséről szóló hivatalos okmányt bekeretezve, a főbejáratnál kellett állandóan kifüggeszteni — egy esetleges felülvizsgálásra. Igy minden lépésünkben a lehető legbölcsebben kellett eljárnunk.

Jelenleg van szép vasárnapi iskolánk 5 osztállyal. A nők osztályában 27 a létszám, a férfi osztályban: 17, az ifjak osztályában: 11, a kis gyermekeknél:13, nagyobb gyermekeknél: 8 fő a létszám.

Az ifjúsági egyletnek 17 aktív tagja van és minden hó negyedik vasárnapján tanulságos és nevelő előadást tartanak.

Szép énekkarunk 15 taggal minden vasárnap szolgál énekeivel, emelve az Istentisztelet fényét. Hangszeren játszó testvéreink is szeretettel szolgálnak.

Nőegyletünk egy évvel ezelőtt alakult 28 taggal és az elmúlt években két ünnepélyt rendeztünk jótékonysági céllal. (Narancs ünnepélynek nevezték őket.). Gyülekezetünk karácsonykor 45 csomagot, 20 db injekció-fecskendőt és egy feldíszített „karácsonyfát" küldött az egyik elmegyógyintézet ápoltjai részére.

Az egymásért való imádkozást, rendszeresen gyakorolja nőegyletünk testvérisége. Nagyon jó tudni azt, hogy valaki van, aki én értem imádkozik. Nekem is van egy kedves imatárgyam, akit mindennap az Úr elé viszek az én magán-imámban. Gyakoroltuk a betegláto gatást és a rendszeres biblia-óra előtt imaórát tartottunk hetenként és havonta megtartottuk a rendes közgyűlést is.

Amikor így ezekről Isten iránti hálával megemlékezem és megköszönöm a testvérek szeretetét, az értünk és munkánkért elhangzott imákat, a kedves buzdító leveleket, arra kérem a testvéreket, hogy velünk együtt tartsák továbbra is szívügyüknek az Argentínában szépen megindult munkát. Legyen ez a mi közös vagyonunk, lelki gazdagságunk. Támogassuk az új misszionáriust, Pintér Sándor testvért családjával. S ha mindezt így megtesszük is fel kell tennünk a kérdést az énekíró szavaival:

„... Vajjon Jézus Mesterem, meg lesz-e velem elégedve?"

Emlékezés mélységes értékeléssel...

A konvenció alkalmával előadta: Letter Vilmosné.

A Zsoltáríró emlékeztető szavait idézem (103:15-16): „Az embernek napjai olyanok, mint a fű, úgy virágzik, mint a mezőnek virága. Hogyha általmegy rajta a szél, nincsen többé és az ő helye sem ismeri azt többé".

Alkalmainkban testileg korlátozva vagyunk, mint minden, ami múlandó. De lényünkben különbözünk a földön minden más teremtéstől. Isten nemcsak megalkotta az embert, hanem életnek leheletével élő lélekké készte tte.

Csikágóban néhány héttel ezelőtt, Billy Graham Crusade irányításával, a város legnagyobb arénájában 116 ezer egyén gyűlt össze. Csodálatos lendülettel volt irányítva az éneklés. „Messze fent egy hegyen" című ének a lelkesedés magaslatát jelezte. Az ének verse így hangzik:

E kereszthez mindig igaz és hű leszek,
Szégyenét, örömét hordozom.
Tudom, ha majd egykor Uram hazaszólít
Dicsőség lesz az én jutalmam.

Gyülekezeteinkben voltak és vannak Mária, Mártha, Lydia és Dorkás lelkületű egyének, akik tudtak és tudnak könyörülni, szeretni és fáradhatatlanul dolgozni, missziózni az Úr ügyében. Ily lelkek nélkül üres a gyülekezeti élet. Vasárnapi iskoláinkban sokat képes teljesíteni egy hívő nő közeledése a gyermekekhez. Nőegyleteinkben készséggel szolgál az ilyen nő, mert szívből szereti az Urat és az Ő gyülekezetét.

Mivel életünknek napjai elmúlnak, mint a nyár és végre eljő az óra, mikor ezek a kedves lelkek elköszönnek e földi élettől, olykor feltesszük a kérdést, — vajjon miért vétettek el tőlünk éppen ők? Hisz oly nagy szükség lenne reájuk. Sokszor énekeltük együttesen gyülekezeteinkben,

Mily édes a béke Jézus kebelén,
Ismeretlen ott a bú, bánat, kín.
A hárfák zengése, angyalok kara
Üdvözlik a lelket, ha belép oda.
Béke, legteljesebb, —
Megváltóm elébe ím sietek.

Ezt a békét, amit sem Nemzetek Világszövetsége, sem elnökök, királyok nem tudnak megadni, ezt a várva-várt békét elnyerték azok, akik előre mentek fölszabadulva a földi lét fáradalmaitól.

Édesanyák, kik gyakran érezték a nyomort, keserű napokkal, de gyermekeiket óvták az ilyen tapasztalatoktól. Gyermekeik szívébe oltották a Krisztus iránti szeretetet, megtanítva őket imádkozni, tűrni és ápolták bennük a megbocsátás szellemét. Az ilyen anyáknak példája lebegni fog azoknak szemei előtt, akik az ő anyjuk földi maradványait rejtett könnyel kísérték ki a sírkertbe és az áldott emlékeket szívükbe zárták.

Nem ritkán a gyász, a keserűség fátyolként el akarja rejteni a bizodalmat előlünk. Ez is jele a földi gyarlóságnak. A tanítványoknál Jézus látta ezt és eltávozása előtt szinte intőleg mondotta nékik: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben és higgyetek én bennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondottam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszlek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek. (János 14:1-3.).

Az elhúnytak között vannak édesapák is, kik sokszor az élet küzdelmeinek súlyosabb részét viselték családjukért. Ha nem is név szerint, de emlékeinkbe zárva gondolunk reájuk, hálás szívvel. Reménységünknek alapja erős. I. Tess. 4. rész, 14 verse ekképp hangzik: „Mert, ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen az Isten is előhozza azokat, akik elaludtak, a Jézus által Ő vele együtt.

Igy tűnnek el lassan az Úr hű szolgáló leányai e földi létből. Kik fogják az üres helyeket betölteni? Csakis azok, akik akarnak bízni; akik nem felejtenek, de emlékeznek és hisznek egy örök

(Folytatás a 8. oldalon)

(Folytatás a 7. oldalról)

életben; akik meg vannak győződve, hogy Jézus érettünk bocsájtatott a halálba, de Ő meggyőzte a halált és Ő vele együtt mindnyájan élni fogunk. Ott, ahol ki van zárva a harc, a gyűlölet, veszedelem. Vonzó ereje van a keresztnek!

Hiszem, hogy midőn Jézus testileg önként feláldozta életét, a keresztnél állók között sokan megtanultak igazán imádkozni. A tanítványok is imában lelték vígaszukat. Az ima nem volt hiába. Beteljesedtek Jézus szavai. Mária, Mártha és a többi nők örömmel vették tudomásul, hogy Jézus él. Mert feltámadott, amint azt előre megmondotta.

Az énekíró szavai így hangzanak:

Nem ér csalódás a mennyekben,
Ott nem lészen már baj, sem kín.
Lelkünk keserve ott megszűnik,
Nyugalmat lel a fáradt szív.
Az élet sötét fellegei
Örökre eltűnnek ott már.
Minden dicső és napfény lesz,
E szép hazába Jézus vár.

Nem zörgetnek ott már ajtókon
Nyomortól elfáradt kezek.
Nem látunk többé sírhalmokat,
Mert minden élettől gerjed.
Ifjak leszünk ott örökre,
Átváltozunk mi egyhamar.
Jézus karjában örvendünk majd
Örök dicsben boldogan.

Emlékezni jó, de az emlékezés ne gyöngítsen, hanem ellenkezőleg, erősítsen és lelkesítsen a munkára. A hátramaradottak ne mondják, hogy „befejezéshez jutott a munka, a mi terveink mások". Ha az a mag, amit az elköltözött hintett, nem hoz gyümölcsöt, úgy az emlékezés csak látszólagos.

Tettel, munkával igazoljuk, hogy akit szerettünk, annak munkáját magunkévá téve — emlékezzünk! . . .

EVANGÉLIUMI HIRNÖK
GOSPEL MESSENGER
Published Semi-monthly by the
Hungarian Baptist Union of America
225 E. 80th St. New York 28, N. Y.
* * *
Editor — Szerkesztő:
Rev. PETRE M. ADALBERT
943 Merill Ave., Lincoln Park, 25 Michigan
* * *
Entered as second class matter at the Post office of New York, N. Y., under the Act of March 3., 1879 Accepted for mailing at the special rate of postage as provided in Section 1103, Act of October 3, 1917
* * *
SUBSCRIPTION FEE:
$3.00 per year
Előfizetés — Címváltozás erre a címre küldendő:
Mr. JOHN SZÁSZ
1619 Edward Ave., N. E.
Canton 5. Ohio

MISSZIÓ-MEZŐKRŐL

LOS ANGELES, KALIFORNIA
Lelkipásztor: Moraszk Imre.

A losangelesi gyülekezet ünnepélyes hangulatban tartotta meg úgy az anyák, mint apák napját méltó tisztelettel. Megemlítésre méltó, hogy az anyák napján a gyermekek csókkal és szegfű virággal lepték meg édesanyjukat. Az esti istentisztelet után pedig a férfiak szeretet vendégséggel kedveskedtek. Apák napján a Mária és Márta Kör tagjai szintén szeretet vendégséggel és praktikus ajándékokkal kedveskedtek az édesapáknak.

Július 4-én, a függetlenségnek ünnepnapján megtartottuk a rendes évi piknikünket városunk egyik legszebb parkjában. Nagyon jól esett látni azokat a testvéreinket, akik a nagy távolság miatt ritkán jöhetnek a gyülekezetbe, de egy-egy ünnepélyes alkalommal mégis tanújelét adják annak, hogy szeretik a magyarokat és a gyülekezetünket. F. D.

* * *

HITMÉLYITŐ ISTENTISZTELETEK KIPLINGBEN

Rev. Molnár Balázs a bridgeporti (Conn.) kedves gyülekezetünk lelkipásztora július 22-29-ig hitmélyítő evangélizációs Istentiszteleteket tartott Kipling városában lévő magyar bapt. gyülekezetünkben, ez alkalommal ünnepelte meg fönnállásának 50 éves jubileumát. Hisszük, sok áldásban és lelki örömben volt részük Testvéreinknek. Erről a kedves ünnepélyről várjuk a hivatalos jelentést lapunk számára.

Los Angeles, California. Június 18-án hosszú szenvedés után szólította el az Úr Rusinski Sándorné nővérünket.

22-én kísértük és helyeztük örök nyugalomra testét az Inglewood-i sírkertbe nagy részvét mellett.

Elköltözött nővérünk tevékeny részt vett ki a gyülekezeti munkából. Az énekkarunknak tagja volt s éveken át a vasárnapi iskolának jegyzője és a Nőegyesületnek pénztárosa.

Álma legyen csendes a föltámadásnak dicső pillanatáig. F. D.

ÜDVÖZLET EURÓPÁBÓL

Dr. Király Ferencz Testvérünk Németországból levelet írt szerkesztőségünkbe, melyel két cikket is küldött lapunk részére közlés céljából. Levelének befejező része így hangzik: „Kívánom, hogy az Ur nagyon gazdagon áldja meg a Testvéreket és az évi konferenciát. Legyen ez is egy újabb kő, fogadalmi kő, hogy még többet tegyünk az Urért. Szenteljük neki pénzünket, időnket és minden tehetségünket.

Ezt kívánom az Ur ott gyülekező népére. Köszöntöm valamennyi ismerősömet is." **Király Ferencz**

Az aug. 1. számunkban közölt „Fák és gyümölcsök" című cikkünk folytatását anyagtorlódás miatt csak az októberi számunkban közölhetjük.

A PÉNZTÁRNOKOK CIMEI:

Az AMB Szövetség pénztárnoka:
LOUIS KURTZ
Box 346 E,
Highway 27
North Brunswick, N. J.
* * *
Aggmenház és Árvaügy pénztárnoka:
KISH ELEMÉR
924 Congress Street
* * *
Irodalmi pénztárnok:
Fairfield, Conn.
JOHN SZÁSZ
1619 Edward Ave., N. E.
Canton 5, Ohio
* * *
Női Szöv. pénztárnok:
Az Elnöknő megbízásából:
Mrs. Marie Kurtz
Box 346 E., Highway 27
North Brunswick, N. J.
* * *
Ifjúsági Szövetség pénztárnoka:
EMERY RÉVY
R. D. 3, Box 346-B
New Brunswick, N. J.
* * *
Vas. Isk. Szövetség pénztárnoka:
Miss ELENOR TURK
11201 Continental Ave.
Cleveland 4, Ohio